

Reactie op 'Commentaar op Bilo en Maguire aangaande vermoedens van toegebracht hersenletsel'

Het commentaar richt zich uitsluitend op ons gebruik van de publicatie van Maguire et al. 2011, die volgens Bijl en Hoving niet wetenschappelijk zou zijn. De groep van Kemp en Maguire (The Cardiff Child Protection Systematic Reviews project – CORE Info) voert al meer dan tien jaar systematische reviews uit over allerlei onderwerpen betreffende vermoedens van kindermishandeling en letsels bij kinderen. Deze groep staat hiervoor internationaal als toonaangevend bekend. Inmiddels zijn hun werkzaamheden overgenomen door het Royal College of Paediatrics and Child Health (RCPCH).¹

Het artikel van Maguire et al. uit 2011 is niet zeventien keer geciteerd zoals Bijl en Hoving vermelden, maar 85 keer volgens zowel Scopus als ResearchGate (ge raadpleegd op 16 september 2019). Hiermee bevindt het artikel zich bij Scopus in het 97^e percentiel van vergelijkbare artikelen in dat vakgebied.

Verder hebben Bijl en Hoving het artikel onjuist geïnterpreteerd. In het artikel van Maguire et al. (2011) wordt betreffende de toegepaste methodiek in referentie 11 verwezen naar een artikel van Maguire et al. uit 2009.² Maguire et al. geven in dit artikel uit 2009 een opsomming van de beschrijving van de literatuur tot dan, de onderzoeksperiode, de definities van termen, de gebruikte zoekstrategie en de gebruikte databases, het aantal geïnccludeerde artikelen en een verantwoording van de keuze van variabelen. Het artikel van Maguire et al. uit 2011 gaat hiermee verder.

In 2019 (na het verschijnen van ons artikel in *EeR*) is een artikel van Hymel et al. verschenen met vergelijkbare conclusies als verwoord zijn in het artikel van Maguire et al. uit 2011. In dit artikel van Hymel et al. worden lagere likelihood ratio's genoemd, wellicht omdat op een andere manier met onderlinge afhankelijkheid is rekening gehouden.³

Afsluitend

Ons artikel ging over diverse aspecten die van belang zijn bij de diagnostiek, op het moment dat een vermoeden bestaat van toegebracht hersenletsel. Bijl en Hoving stellen op basis van, naar onze mening, onterechte en niet-gefundeerde kritiek op een klein deel van het artikel, dat onze conclusies niet adequaat en niet-wetenschappelijk gefundeerd zouden zijn. Wij vinden dit onbegrijpelijk.

* R.A.C. Bilo, forensisch arts KNMG, consultant forensische kindergeneeskunde. Afdeling BDE/medisch forensisch onderzoek, Nederlands Forensisch Instituut, Den Haag.

** M.E.M. Vester, arts, Afdeling radiologie en nucleaire geneeskunde, Academisch Medisch Centrum Amsterdam en afdeling BDE/medisch forensisch onderzoek, Nederlands Forensisch Instituut, Den Haag.

*** Dr. H.G.T. Nijs, forensisch arts KNMG, consultant forensische kindergeneeskunde. Afdeling BDE/medisch forensisch onderzoek, Nederlands Forensisch Instituut, Den Haag.

**** Prof. mr. dr. W. Duijst, hoogleraar forensische geneeskunde en gezondheidsstrafrecht, Maastricht University en forensisch arts GGD IJsselland.

1. Royal College of Paediatrics and Child Health (RCPCH), 'Child Protection Evidence', <https://www.rcpch.ac.uk/key-topics/child-protection/evidence-reviews> (access date 2019 09 19).

2. S. Maguire e.a., 'Which clinical features distinguish inflicted from non-inflicted brain injury? A systematic review', *Arch Dis Child* 2009;94 (11):860-867.

3. K.P. Hymel e.a., 'Estimating the probability of abusive head trauma after abuse evaluation', *Child Abuse Negl* 2019;88:266-274.